

# Žalm 123

## Autor přípravy

[Lubomír Kabíček](#)

Se žalmistou jsme se radovali, že jsme byli v Jeruzalémě (a my v neděli ve shromáždění Božího lidu). Ale neděli vystřídal už všední den, sváteční veselí je pryč a my jsme opět uprostřed všelijakých konfliktů, které mezi námi tak snadno vznikají. Už jsme slyšeli v Ž 120, jak se chovat k těm, kteří pomlouvají, jejichž jazyk je záludný, protože jejich rty jsou lstivé. Jistě je možno vracet stejnou zbraní. Naštvat se a když mě někdo ublížil, ublížit také jemu. Je to jako když hrajete stolní tenis a protihráč smečuje. Můžete mu jeho ránu vrátit ještě prudším smečem, tzv. kon-tradivem. Žalmista to nedělá. Spolehl na Hospodina, ví, že mu zjedná právo. „Mně patří pomsta a já odplatím, praví Pán,“ tak nás upozorňuje apoštol Pavel ( Řím 12,19).

Co tedy dělat? Poutník je daleko od Jeruzaléma, žije v diaspoře, tam, kde lidé nesdílejí jeho víru. Naopak je přehlížen, zlehčován. Vždyť i takoví jsou lidé. Nijak se nevzrušují pro pravdu a spravedlnost, neza-jímá je, že druhým ubližují. Žalmista v takové chvíli zvedá své oči k Hospodinu, jenž v nebesích trůní. Jeho zrak hledí k Bohu, k Pánu, jemuž důvěřuje. „Hle oči služebníků k rukám jejich pánů, jako oči služebnice rukám její paní, tak vzhlížejí naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje (v.2.).“

A tak prosba smiluj se nad námi je prosbou, aby Hospodin se už nevy-držel jenom dívat na posměch sebejistých a pohrdání pyšných, aby za-kročil a vytrhl nás z naší neblahé situace. Bůh tak činí a my prožíváme jeho nové spasení, vysvobození. Dívejte se na ruce svého pána, jak to dělali v tehdejší společnosti služebníci. Naším Pánem je Ježíš Kristus. Díváme se na to, jak v takových chvílích jednal on. Třtinu nalomenou nedolomil a len, který už jen kouřil, neuhasil. Přišel, aby vysvobodil člověka, když se mu druzí smějí a pohrdají jím. Přišel, aby i ty pyšné zbavil jejich deformace, kdy nedovedou lidsky jednat, neznají své meze a jsou v zajetí démona pýchy a přezírání.

Pán Bůh má člověka rád. Zasahuje tam, kde se lidem ubližuje. Tehdy se ubližuje i jemu. My dnes víme ještě víc o Boží ruce, ke které hledí žalmista. Víme o tom, jak se přiblížila k nám, jak se stala láskou, která se za nás obětovala na kříži, aby ti pyšní a zatvrzelí zpokorněli a mohli se stát bližními. Není většího humanisty na světě, než Bůh, který se v Ježíši Kristu stal člověkem a nic lidského mu není cizí. Vždyť Ježíš se přece na kříži zastává i jednoho z lot-rů,

když u něho uviděl lítost. Prosil svého Otce, aby odpustil všem, kteří ho přivedli na kříž, neboť nevěděli, co činí. Můžeme a máme se dívat na ruku našeho mistra Ježíše Krista a naše duše nepropadne myšlenkám na odplatu.

Děkujeme, Pane Ježíši Kriste, za to že nám ukazuješ, jak má láska převahu nad nenávistí, jak může měnit ty, kteří nám ubližují, jak platí na tvrdá slova a vyráží zbraně z rukou našich protivníků. Smiluj se nad námi a dej, ať se nechceme mstít. Ani my nejsme bez chyb, i při nás přece nacházíš dost falešné sebejistoty a pýchy, protivné stejně lidem jako i tobě. Uč nás být pokornými učedníky, kteří se dívají na tvé ruce, stále napřažené k pomoci každému člověku.

Amen

Liturgické období

[Poutní písně](#)

**edice**

23

[stáhnout PDF](#)